

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. W.**, zastoupená JUDr. Janem Walterem, advokátem se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalované: **Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem**, se sídlem Moskevská 1531/15, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 2. 2020, č. j. 15 A 52/2019 – 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) domáhala ochrany proti nečinnosti žalované. Žalobkyně nečinnost spatřovala v tom, že žalovaná dostatečně nereagovala na její žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*informační zákon*“), ze dne 1. 2. 2019 v části, v níž požadovala informaci o úředních osobách, které byly pověřeny k vyřizování jednotlivých stížností podle § 175 odst. 1 správního řádu týkajících se poznatků o tom, že dveře v průčelí stavby pilnice „*Pila*

Kovářská“ jsou (i) určeny pouze k vývozu pilin a (ii) otevřeny pouze v době úklidu, kdy katr není v provozu, a v části, ve které žádala o poskytnutí písemností, kterými byli stěžovatelé vyrozuměni o vyřízení těchto stížností.

[2] Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji rozsudkem ze dne 18. 2. 2020, č. j. 15 A 52/2019 – 32. V odůvodnění napadeného rozsudku nejprve rekapituloval skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Dne 1. 2. 2019 podala žalobkyně žádost o poskytnutí informací ohledně žalovanou vyřizovaných stížností týkajících se stavby pilnice „*Pila Kovářská*“, která se skládala ze sedmi následujících požadavků. Konkrétně požadovala sdělení, (1) zda žalovaná vyřizovala stížnost/stížnosti podle § 175 odst. 1 správního řádu týkající poznatků o tom, že dveře v průčelí pilnice jsou (i) určeny pouze k vývozu pilin a (ii) otevřeny pouze v době úklidu, kdy katr není v provozu, (2) kdy byly tyto jednotlivé stížnosti žalované doručeny, (3) pod jakým číslem jednacím/spisovou značkou byly tyto stížnosti vyřizovány, (4) které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním těchto jednotlivých stížností, (5) jaké podklady k vyřízení těchto jednotlivých stížností si žalovaná opatřila, respektive jaké kroky provedla v rámci vyřizování stížností, (6) zda byly tyto jednotlivé stížnosti shledány důvodnými, částečně důvodnými nebo nedůvodnými, a (7) poskytnutí písemností, kterými byli stěžovatelé vyrozuměni o vyřízení těchto stížností.

[3] Krajský soud dále uvedl, že žalovaná na žádost žalobkyně odpověděla stručným přípisem ze dne 15. 2. 2019 (který byl nesprávně datován dnem 15. 1. 2019 – pozn. soudu), čímž považovala žádost o poskytnutí informace za vyřízenou. Proti postupu žalované podala žalobkyně dne 19. 2. 2019 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona. Na tu reagovala žalovaná přípisem ze dne 25. 2. 2019, ve kterém uvedla, že eviduje jedinou stížnost podle bodu 1 žádosti o informace, a to stížnost ze dne 8. 3. 2018 (ad bod 2 žádosti), vedenou pod č. j. KSHUL 11721/2018 (ad bod 3 žádosti), kterou však nevyřizovala, ale pouze ji dne 26. 3. 2018 postoupila Ministerstvu zdravotnictví (svému nadřízenému orgánu) přípisem. Postoupením stížnosti byla pověřena JUDr. I. W., ředitelka odboru správního, a přípis byl podepsán ředitelkou žalovaného MUDr. L. Š. (ad bod 4 žádosti). Žalovaná nakonec uvedla, že Ministerstvo zdravotnictví shledalo stížnost nedůvodnou (ad bod 6). Z důvodu „*procesní opatrnosti*“ však žalobkyni poskytla kopii sdělení Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 9. 2018, č. j. 37629/2018-30.0-3.9.18 (ad bod 7), ačkoli toto sdělení již bylo zasláno jejímu zástupci. Žalobkyně dne 26. 2. 2019 proti postupu žalované opět podala stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona, ve které namítala nevyřízení žádosti o informace v bodech 4 a 7. Nakonec Ministerstvo zdravotnictví rozhodnutím ze dne 13. 3. 2019, č. j. MZDR 11191/2019-2/PRO, postup žalované potvrdilo.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že žalovaná sdělením ze dne 25. 2. 2019 žádost o informace nevyřídila a předmět žádosti o informace plně nevyčerpala, jelikož na bod 4 žádosti neodpověděla a žalobkyni poskytla jinou písemnost, než jakou požadovala v bodě 7 žádosti. Podle krajského soudu je podstatné, že žalovaná žalobkyni poskytla zejména informaci vyžádanou v bodě 1 žádosti, tedy že nevyřizovala žádnou stížnost podle § 175 odst. 1 správního řádu týkající poznatků o tom, že dveře v průčelí stavby pilnice „*Pila Kovářská*“ jsou (i) určeny pouze k vývozu pilin a (ii) otevřeny pouze v době úklidu, kdy katr není v provozu. Krajský soud rovněž poukázal na to, že žalovaná

upřesnila, že jedna taková stížnost jí sice byla dne 8. 3. 2018 doručena, ale nevyřizovala ji, neboť ji postoupila svému nadřízenému orgánu. Všechny další požadavky žádosti o informace uvedené pod body 5 až 7 mají přímou souvislost s otázkou pod bodem 1 žádosti. Proto by k těmto bodům žádosti bylo možné poskytnout informace jen v případě, pokud by stížnost dle bodu 1 žádosti věcně vyřizovala žalovaná. Jestliže žalovaná žalobkyni poskytla informace o „dalším osudu“ postoupené stížnosti (včetně kopie sdělení Ministerstva zdravotnictví, ze kterého je zřejmé věcné posouzení postoupené stížnosti), sdělila jí další informace týkající se primárního předmětu žádosti vymezeného v bodě 1 žádosti nad rámec toho, co bylo nezbytné. Takový postup však žalovaná podle krajského soudu zvolila, aby co nejvíce vyhověla žádosti žalobkyně.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaná žalobkyni neposkytla informace dle bodu 4 žádosti. Poukázal na to, že žalovaná jí sdělila jména pověřených úředních osob, které stížnost postoupily nadřízenému orgánu. Žádnou jinou aktivitu úředních osob žalované s ohledem na postoupení stížnosti nelze předpokládat. Krajský soud pak nepřisvědčil námitce žalobkyně, že pokud žalovaná určitou informaci neměla k dispozici, měla žádost v odpovídající části odmítnout a informace neposkytovat. Tento postup, kterého se dovolává žalobkyně, by byl podle krajského soudu příkladem „přepjatého formalismu“. Krajský soud proto uzavřel, že žalovaná není nečinná, neboť žádost o informace vyřídila „zcela a způsobem, který bohatě naplnil účel zákona o svobodném přístupu k informacím“.

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka nejprve uvádí, že podstatou sporu je, zda byla její žádost o informace zcela vyřízena, tedy zda došlo k vyčerpání předmětu žádosti. Tuto otázku podle ní krajský soud vyhodnotil nesprávně, jelikož dovodil, že žalovaná vyřídila žádost i ve vztahu k jejím bodům 4 a 7, a proto se nedopustila nečinnosti.

[8] Namítá, že krajský soud mylně dovodil, že informace požadované pod bodem 7 žádosti neexistují. Ze samotného faktu, že žalovaná (jako povinný subjekt) nevyřizovala žádnou stížnost podle § 175 odst. 1 správního řádu týkající se poznatků o tom, že dveře v průčelí pilnice jsou určeny pouze k vývozu pilin a jsou otevřeny pouze v době úklidu, kdy katr není v provozu (viz odpověď žalované na bod 1 žádosti), ještě nevyplývá, že nemá k dispozici informaci, jak byla stížnost vyřízena (byť se jí sama věcně nezabývala). Správnost úvahy krajského soudu ostatně vyvrací sama žalovaná. Ta sice uvádí, že takové stížnosti nevyřizovala, přesto v odpovědi na bod 6 žádosti (v němž se stěžovatelka tázala na to, zda byly stížnosti shledány důvodnými, částečně důvodnými nebo nedůvodnými), uvádí, že stížnost byla shledána jako nedůvodná. Žalovaná tedy evidentně nějaké informace o vyřizování předmětných stížností má (nebo se alespoň domnívá, že má).

[9] Nesouhlasí s krajským soudem, že informace vyžádané pod bodem 4 žádosti byly poskytnuty sdělením jmen pověřených úředních osob žalované, které stížnost postoupily nadřízenému orgánu. Stěžovatelka připomíná, že namísto sdělení, kdo byl pověřen vyřízením stížností, dostala informaci, kdo byl pověřen postoupením stížnosti, což

je odlišná informace, než kterou požadovala. Kromě toho stěžovatelka uvádí, že i pokud by se Nejvyšší správní soud neztotožnil s jejím názorem, že postoupení stížnosti nelze považovat za její vyřízení podle § 175 odst. 4 správního řádu, tak i v takovém případě by platilo, že poskytnutá informace není úplná. Stěžovatelka totiž neobdržela jméno úřední osoby, která o postoupení konkrétní stížnosti rozhodla. Žalobkyně se od žalované dozvěděla pouze to, kdo byl pověřen postoupením stížnosti, nikoli kdo o postoupení rozhodl.

[10] Brojí také proti závěru krajského soudu, že požadavek na vydání rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti je formalismem. Tvrdí, že způsob, jakým povinný subjekt vyřídí žádost o „*neexistující informace*“, nemá jen „*kosmetický účinek*“, ale významně se promítá do právního postavení žadatele. Jen pokud by bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, stěžovatelka by se mohla obrátit na soud a zpochybňovat důvodnost odepření informací (v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Ans 11/2012 – 41). Jestliže tedy žalovaná vyžádanou informaci stěžovatce neposkytla a přitom žádost neodložila, pak měla podle § 15 odst. 1 informačního zákona vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, namísto toho, aby poskytla jinou informaci, ze které měla stěžovatelka dovodit, že žalovaná vyžádanou informací nedisponuje.

[11] Nakonec stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se krajský soud nevypořádal s částí její žalobní argumentace. Konkrétně šlo o tvrzení, že žádost nebyla vyřízena v bodě 4, neboť se stížnost podle § 175 odst. 1 správního řádu nevyřizuje postoupením, ale postupem podle § 175 odst. 4 správního řádu. Proto informace, kdo byl pověřen postoupením stížnosti, nezahrnuje údaj o tom, kdo byl pověřen jejím vyřízením.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelce poskytla veškeré požadované informace, a proto se nemohla dopustit nečinnosti. Poukazuje také na to, že stěžovatelce sdělila, které úřední osoby vyřizovaly stížnost, respektive ji postoupily Ministerstvu zdravotnictví. Tím splnila povinnosti, které vyplývají z informačního zákona.

[13] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejprve se kasační soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (srovnej rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71, a ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že krajský soud opomněl vypořádat námitku, že její žádost nebyla vyřízena v bodě 4, neboť se stížnost podle § 175 odst. 1 správního řádu nevyřizuje postoupením, ale postupem podle § 175 odst. 4 správního řádu. Proto sdělení, kdo byl pověřen postoupením žádosti, nezahrnuje informaci o tom, kdo byl pověřen jejím vyřízením.

[16] S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, jelikož se jí krajský soud zabýval na straně 6 napadeného rozsudku. Zde uvedl, že není pravdou, že žalovaná nevyřídila žádost v bodě 4, neboť stěžovatelce sdělila jména pověřených úředních osob, které žádost postoupily nadřízenému orgánu. K tomu krajský soud dodal, že žádná jiná aktivita úředních osob žalované s ohledem na postoupení stížnosti nebyla možná. Je tedy nepochybné, že krajský soud tímto míní, že žalovaná nemohla stěžovatelce sdělit více, než jména úředních osob pověřených k postoupení žádosti nadřízenému orgánu, neboť se stížností věcně nezabývala.

[17] V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, jímž je nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, neboť z něj nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost pak přichází v úvahu zejména tehdy, opomene-li správní soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 – 64). Jak je zřejmé z předcházejícího odstavce tohoto rozsudku, to se v projednávané věci nestalo. Rozsudek krajského soudu proto není nepřezkoumatelný.

[18] Dále se kasační soud zabýval otázkou, zda sdělením ze dne 25. 2. 2019 žalovaná žádost o informace vyřídila a předmět žádosti o informace plně vyčerpala. Stěžovatelka namítá, že nikoli, jelikož jí žalovaná na část žádosti dle bodu 4 neodpověděla a v části žádosti dle bodu 7 poskytla jinou písemnost, než jakou požadovala.

[19] Podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod platí, že *státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.*

[20] Z § 3 odst. 3 informačního zákona pak vyplývá, že *informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.* Z § 4 odst. 1 téhož zákona se podává, že *povinné subjekty poskytují informace na základě žádosti nebo zveřejněním.* Podle § 15 odst. 1 informačního zákona platí, že *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*

[21] Nejvyšší správní soud ze sdělení žalované ze dne 25. 2. 2019 ověřil, že stěžovatelce byly poskytnuty informace, o které žádala, nebo jí alespoň bylo sděleno, proč jí nemohou být poskytnuty. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že žalovaná nevyčerpala předmět žádosti o informace v plném rozsahu, a proto se dopustila nečinnosti. Krajský soud k této otázce správně uvedl, že jelikož žalovaná stěžovateli poskytla informaci vyžádanou v bodě 1 žádosti (viz odstavec [2] shora), tedy že žádnou takovou stížnost nevyřizovala, je zřejmé, z jakého důvodu jí nemohla sdělit veškeré informace, které požadovala ve zbylých bodech žádosti.

[22] Kasační soud se ztotožňuje s krajským soudem, že další požadavky žádosti o informace mají přímou souvislost s otázkou pod bodem 1 žádosti. Důsledkem toho je, že i pokud by žalovaná stěžovateli poskytla toliko odpověď na bod 1 žádosti (případně také informaci o tom, kdy jí stížnost byla doručena; viz bod 2 žádosti), vyřídila by předmět žádosti v plném rozsahu. Jinak řečeno, jestliže žalovaná stěžovateli sdělila, že jí dne 8. 3. 2018 byla jedna stížnost doručena, ale nevyřizovala ji, neboť ji postoupila svému nadřízenému orgánu, nebylo nutné, aby odpovídala na zbylé body žádosti o informace (tedy ani body 4 a 7 žádosti), neboť k těmto bodům žádosti bylo možné poskytnout informace jen v případě, pokud by stížnost dle bodu 1 žádosti věcně vyřizovala žalovaná. Jestliže tedy žalovaná přesto na zbylé body žádosti reagovala, učinila tak nad rámec toho, co bylo nezbytné.

[23] Výše uvedené dává stěžovateli odpověď na její námitky, v nichž nesouhlasí s tím, jak žalovaná vyřídila část její žádosti body 4 a 7, a tvrdí, že žalovaná měla vydat rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informace.

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatelky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou – nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky.
(§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. října 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín

předseda senátu